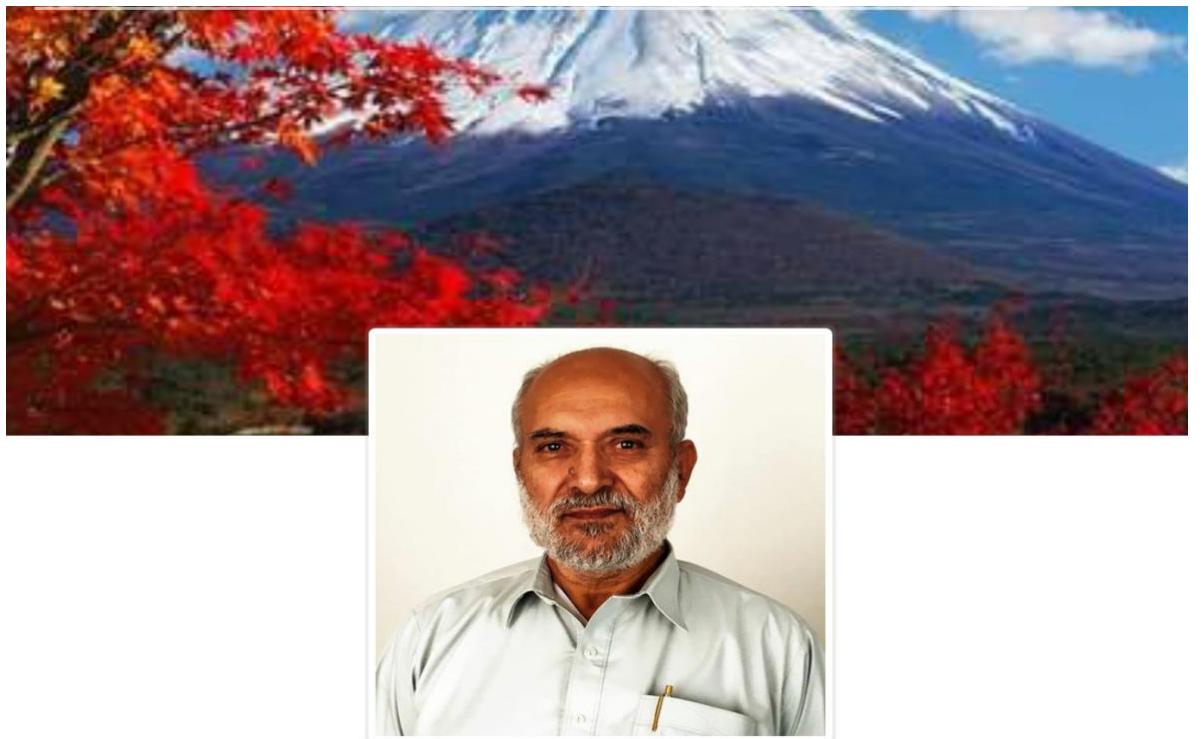

نثار احمد صمد و اصفی صبب بنکلی لیکنی

نثار احمد صمد په فیسبوک کي

Nisar Samad
Ketabton.com
Wasifi

تولونکی: صبورگل صابر

سرېزه

الحمد لله دالله شکر اداء کوم چي له پېرو سختو مصروفیتونو سره سره
وتوانیدم، چي د شاغلي واصفي صيب د فيسبوك لپکني راغوندي کرم ، او
تر خوبو وطنوالو يي ورسوم.

د مسافري سخت مصروفیتونه وي، په دی هر مسافر پوهيري، خود
واصفي صيب لپکني می نه لوربدي چي جبه لاري شي، نوله دی
مصروفیاتو او نه امکاناتو سره سره بنسکر اداء کوم چي
كتاب می تكميل کړ.

دری میاشتی مخکي می له محترم واصفي صيب! څخه د كتاب لپکلو اجازه
واخښته، محترم واصفي صيب! په ورین تندی دا غوشته ومنله، او ما
هم دالله په توکل دا كتاب مکمل کړ.

په كتاب کي تولي لپکني دمحترم استاذ دلاس ليکل شوي لپکني دی، ما هېڅ
کوم تعديل پکشي نه دی کړي، یوازي می دایدیت په برخه کي کار کړي ده.

ليکل شوي كتاب تول افغان ملت ته تحفه کوم او له تولو هفو افغاناتو
غوبنټه کوم چي د سنسور په برخه کي یي پوره پوره هڅه راسره وکړي.

په پاي کي كتاب د محترم مرحوم پلارجان رحمة الله عليه روح ته بېنم، او
د مرحوم لپاره دكتاب ويلو ترمخ د دعا لاسونه پورته کړئ، او د مغفرت
دعا ورته وکړئ.

نصیحت

یو ٿوان و یو سپین بُری ٿه وویل چي نصیحت را ته وکره .

سپین بُری ورتہ وویل : قرآن ولو له مخکی له دی چي، قرآن پر تا
وویل سی !

لمونج وکره مخکی له دی چي، تا ته لمونج درکول سی !

د نورو له تجربو ٿخه ڪته واخله مخکی له دی چي، ته د نورو له
پاره تجر به شي.

حضرت عمر (رض) پر منبر ودر بد . شکپُری چپنہ یی اغوستی وه .
له لو بُری یی په گپدہ کی غرہار وو .

د خطبی په منج کی یی وویل :

که غریبو او که نه ، قسم په خدائی تر هفه به دی مَرہ نه کرم تر ٿو
د مسلمانانو اولادونه ماره سوی نه وي !

تاریخ غرب

د حسد تر ٿولو بنه چاره او علاج دا دی چی د هفه چا سره چی حسد
کوئی نوم یی واخله او د خیر دعا ورتہ وکره . که ٿه هم دا پیر تاریخ
غرب پ دی مگر له دنه دی ناروغی جو روی . ته خو یی امتحان کره !

سوری پیاله

دا ولی پیری پیسی خرخوو لakan لبو شیان لرو ؟!

دپر اجناس رانیسو خو لبو خوند تری اخلو ؟!

عاید مو دپر خو لاس مو تنگ دئ ؟!

آسانتیاوی پیری خو راحت لبو لرو ؟!

لوی علت یې حرص دی ، او د نننی انسان د حرص پیاله حکه نه
ډکیروی چې په هغې کی د ناشکری سوری دی چې ډکپدو ته یې نه
پرپیردی !

سوء استفاده

نرم زړئ انسان ساده یا احمق نه وی ، بلکې بنه پوهیزی چې خلک
خنګه چې او راسته لوښی ورسره کوي . خو بیا هم دئ پر دی هر څه
ستړکي پتوی دا حکه چې زړه یې نرم ، پاک او بنایسته دی !

نو د چاله صداقته بدہ استفاده مه کوه چې دا هم یو خیانت دی .

خپل عمل د لارې مل

ته به بنه وظیفه او مقام لري ، بنه کورنۍ او قوم به لري ، بنه نوم
او نبیان به لري ، بنه کور او موټر به لري ، بنه مال او دنیا به
لري.....

آیا د دغو څخه یو شي هم قبر ته درسره وړي بېله عمله ؟

نو مه ناوخته کوه !

د درواغو بدبویی

رسول الله (ص) وفرمایل : کله چې څوک درواغ ووايی نو د درواغو د بدبویی له امله (د رحمت) فرشته یو میل لیری ورڅه ټه (سنن الترمذی : ۱۹۷۲) .

خو زموږ ننۍ محیط؟!

سابقه د آینده سره وټره !

آیا د اسی انسان سته چې ماضی بدله کړی ؟ آیا څوک راتلونکی بدلولاق سی ؟ قطعاً نه . خو دیر خلک په ماضی پوری ګلک مبنټی دی دومره آینده نه سنجوی لکه په ماضی کی چې بند دي .

نو د ماضی سره باید څه وکړو ؟ دا چې ماضی نسو بدلولاق ، نه یې هیرولاق سو ، نه یې سمولاق سو او نه یې حذف یا محوه کولای سو . نو صرف یو کار کولای سو هغه دا چې ماضی باید ومنو او درس ورڅه واخلو . یعنی سابقه او آینده سره وټرو .

د انسان او رحمان رضایت

يو پاچا د نصیحت او پند اوریدلو ډیر شوقی و . يوه ورخ يې يو متقي او زاهد عالم ته وویل چې د اسی نصیحت راته وکړه چې انسان او رحمان دواړه راڅخه راضي سی .

عالم ورته وویل چې ډيره ساده خبره ده او هغه دا چې د ورځی فقیرانو او محتاجانو ته کومک ورکوه چې « انسانان درڅخه راضي سی » او د شپې پخپله د الله څخه فقر کوه چې « الله درڅخه راضي سی » !

په ربنتیا هم دا نو دنیوی او اخروی بری دی . الله دی يې د هر شتمن ، هر سیاست وال او هر چارواکي په نصیب کړی ، آمين .

کارلوس فونتس ویلس دی :

په دنیا کې چې می له ژونده تر ټولو غټ سبق زده کړ ، دا دی چې هیڅوک د خپلو خبرو سره ورته او مشابه نه دی ! [یعنی خبری او عمل يې اختلاف لري .

پوبنتنه

محترم وروره او محترمی خور ! په تا کې کومه د اسی غلطی سته چې غواړي تر ټولو اول يې رفع او دفع کړي ؟ آیا هغه سُستي او ټبلی ده ؟ آیا د سهار لمانځه ته نه راپاڅښنه ده ؟ آیا د بې حوصله ګی ختمونه ده ؟ آیا د بدکومانۍ پای ته رسونه ده ؟ آیا د درواغو بندونه ده ؟ او

که د غیبت چپنه ده ؟ اقلاد یوی غلطی محوه کولو ته خو باید
لومریتوب ورکری !

نو تر ټولو اول درواغ ویل بند کړه بیا وګوره !

اول د ځان بدلون

زمور کمزوري دا ده چې د مقابل طرف د بدلون په لته کې یو خو ځان
مو هېروی یا متوجه نه یو .

د فرعون میرمنی تصمیم ونیوئ چې بدلون ومومى ؛ د نوح (ع) زوی
بیا د بدلون له پاره تصمیم نه نیوئ ؛

لومرنی د یو سرکښ او ظالم انسان میرمن وه ، خو دوهم د یو پیغمبر
زوی و .

نو د ځان سمون او بدلون هیڅ مقدمه نه غواړي او د نه بدلون له
پاره بیا هیڅ پلمه د منلو وړ نه ده .

پس دا پخپله ته یې چې د بدلون تصمیم ونیسي . یعنی تر څو چې په
ځان کې د بدلون اراده ونکری الله تعالی دی روان حالت نه بدلوی
(الرعد : ۱۱) .

ستا بی له خیره چی ناحقه وياري ؟!

که ته بنايسته يې مه پري نازيره ، ځکه دا بنايست خو تا پخپله نه
دی جور کړي ؟

که ته د یو خاص قوم یا نسل څخه يې په دي هم فخر مه کوه ، ځکه
دا هم تا پخپله نه دی غوره کړي ؟

که ته د یو شتمن یا واکمن اولاد يې په دي هم وياري مه کوه ، ځکه دا
هم تا پخپله نه دی ګټلی .

دا ټول « بې ارزښته افتخارات » دي . نو ستا کمال دا دی چې په تقوا
دی ووياره ، په اخلاقو دی ووياره ، په لیاقت دی ووياره ، په خدمت
او صداقت دی ووياره چې دا به نو ټول تا پخپله ګټلی وي . همدا د
اسلام سپارښته او غوبښته ده !

مونږو تر سخت تعقیب لاندی یو

کله چې د ګناه ارتکاب کوي نو درې خبری حتماً مدنظر ولره : الله دي
ويني ، مليکي بي ليکي ، او مرينه دی څاري . نو تر څومره عظيم
تعقیب لاندی بي ، خو بیا هم ؟!

مثبت فکره اوسيه

هغه (شی یا سہری) چې بنه درته ايسی په غور یې مه گوره ، داسی
نه چې کومه خرابي پکښی پیدا سی .

خو هغه (شى يا سېرى) چى بد درته بنكارى پە غور يى گوره داسى نە چى كوم بنه والى پىكبىسى پىدا سى .

هو ، بد خو بد دى ؛ بنه مە بد كوه (بنه خو بنه دى ؛ كە بنه يى نو بد درته بنه كره)

هر ظالم روند او كون دى

انسان عمدىاً پە درو طريقو سره مغورو كىيى : يَا بَهْ دِيرى پىيسى لرى او شتمن به وى ؛ يَا بَهْ جَسْمًا غَبَّتْلَى او پِياورى وى ؛ يَا بَهْ لُور مقام يَا چارواكى پِلاَر لرى . حَكَه نُو ظَلْم ، لُويى ، حَقْ تَلْفِي او دِير نور گناهونه كوى .

بنه ، كە يى الله تعالى د بدن يوه پُرْزَه سُسْتَه كرى نو كەپى او دربىي به يى تر آسمانه ورسىپى ، خو چى له مەركى به ووھل سى !

موږ دير دغسى مثالونه لرو خو هغوى پخپله كانه او ړاندھ دى !

لە بەھتانە دېدە

وايى چى يو سېرى مەھاب بن ابي صُفَرَه ته بد وویل ، خو ده يى پە خواب كى هىخ هم و نه ويل . يو چا ورتە وویل : ولې دې د ده د بدۇ خبرو خواب ورنە كەر ؟

مهلېب وویل : د ده بدی یا عیبونه را معلوم نه دي ، او دا مي هم خوبنېه نه ده چې د هغه څه په هکله بهتان پر ووايم چې په ده کي نسته .

هو ، الله دی هر مسلمان ته دغسی دینی تومنه ورکړي . په ربنتیا هم هغوي اسلام هضم کړي و ، خو موږ وګوره چې د اسلام څومره ټپکه داري کوو لakan په عمل کي هغسی نه يو .

ای حق خوره او ظالمه !

دا حتمي نه ده چې د یو چا آه و فرياد یا بنيرا درپسي وي ، بلکي حيني وختونه د یو چا تينګ صبر او خدای ته پريښوول هم ستا خوبنۍ پیکه کوي او سکون دي اخلي ، خير دی چې نن د غرور پر نيلۍ سپور يي .

که هوس دی نور دي بس دي !

د خوش باوری یا نیکی سزا

څومره د افسوس خبره ده چې پر یو چا باندي د ړندو په خير باور وکړو ، او بالاخره هغه دا ثابته کړي چې په ربنتیا هم موږ ړانده وو .

پر ځان او جهان بې اعتباره

«اعتبار» په دوستي او خپلوی کي د اکسیجن غوندي اهمیت لري .
که پر یو چا «بې اعتباره» سوي نو د هغه دعاوی هم بنیراوي
درته بنکاري ، او بنه یي هم په بدیو کي شمیري .

دا ځکه چې د اکسیجن د نشتوالي له امله تراوونه او رابطي بې تنفسه
وی .

نو ځان له ناکامۍ وژغوره ، یعنی پر اعتبار مه بې اعتباره کېروه !

کوچنۍ مغز ، لویه ژبه

خینی خلک متأسفانه اوریدل ټو کوي خو خبری دیری کوي . دا داسی
کسان دي چې مغز یي کوچنۍ خو ژبه یي غټه ده . مطلب دا چې موبد
باید هر څه وسنجوو بیا یي ووايو نه داچې اول یي ووايو بیا یي
وسنجوو . دا نو څه فایده ؟ باید مخاطب ستومانه او بیزاره نکړو .

پس مه پریزدہ چې ژبه دي تر فکر مخته سی !

له ګناه کاره کرکه مه کوه !

د خرابو خلکو تر هیرولو او د بنو خلکو تر لټولو خو دا بهتره ده چې
د خلکو خرابی خبری هیری کړو او د هغوي بنې خبری ولټوو .

دا ځکه چې انسان ثبات نلري، یعنی خراب خلک بنه کیداى سی او بنه خلک خراب کیداى سی .

مطلوب دا چې علايم اهميت نلري بلکي عوامل مهم دي . پس له ګناه باید کرکه وکړو نه له ګناه کاره !

بې انصافی

د صدقې یا خیرات ورکولو له پاره په جیب کی په خورا لپر مبلغ (یعنی سکه) پسی گرخو . خو همدا مهال د الله څخه د جنت لوړ ترین مقام غواړو .

خومره ناخیزه عطا کوو او خومره ستر عوض طلبوو !
بېشکه چې الله رحیم او کریم دي ، مګر ته خو هم انصاف وکړه !

خانی اصلاح

تل بنه والی په نورو کی او بدوالی په ځان کی لټوه او سمّوه يې . که همدا فارمول مراعات کړي نو دا به ستاتر ټولو بنه والی او روحي سکون وي . امتحان يې کړه بیا وګوره !

شتمن فقیر

کله چی ته وصت پانه لیکی (یا شفاهی وصیت کوی) ، آیا خبر یی
چی یوازینی څوک چی ستاد مال او دولت یا جایداد څخه محروم
پاتپری ، هغه ته پخپله یی ؟ !

چا ته خپل سهم پریوردی ؟ آیا هغه اولاد ته چی بیر ژر به دی هیر
کړی ؟ که هغه اولاد ته چی ستاد سهم یوه سلنې به هم نه درپسی
خیراتوی ؟ که هغه اولاد ته چی ځان پوه او تا ناپوه بولی ؟

نو اوس لا ژوندی یی ، ستاد خپل سهم زیاته برخه صدقی ته وقف
کړه ، داسی نه چی ناوخته سی ! آیا پوهیږي چی صدقه خورا افضل
عبادت دی ؟ نو ولی یی ضایع کوی ؟ ولی دا کار هغه اولاد ته
پریوردی چی د دنیا په کارونو کی تر غورونو پوری ډوب دی ؟

که همداسی ونکړي نو پوه سه چی شتمن فقیر یی (یعنی دلتہ شتمن
او هلتہ فقیر) !

مهم پوهاوی

کله چی ته د یو چا په څیره ملندي وهی یا پر خاندی نو دا پر تصویر
نه بلکی پر مُصور خاندی یا پر انځور نه بلکی پر انځورګر خاندی یا
پر مخلوق نه بلکی پر خالق خاندی.

تعادل ساته !

خان په ژوند کی هیڅکله چا ته مه ورایله کوه (یعنی په اختیار کی یې مه ورکوه) . ځکه چې نننۍ انسان یوازی خپلی ګټی ته ګوری ، یعنی که ته پر ګران یې نو ستا بدی هیروي او که خوابدی سو نو ستا نیکی هیروي .

متل دی چې مه دومره خوب او سه چې ودي خوری او مه دومره تریخ او سه چې ودي غورخوي ! اسلام وسط او تعادل خوبنوی .

د پیسو طاقت

پیسې غوبرونه نلري خو اوریدلی سی ، پښی نلري خو ځغستلی سی ، لاسونه نلري خو وھلی سی ، خوله نلري خو بـغـدـلـی سـی ، هـیـڅـ نـلـرـیـ خـوـ هـرـڅـهـ کـوـلـیـ سـیـ !

نو ځکه ظالمان بېغمه ظلم کوي ، فاسدان بېغمه فساد کوي ، زوروakan بېغمه خرمستی او سرمستی کوي خو څوک یې مخه نسي نیولای .

پیغمبر (ص) داسی فرمایی : « الله تعالیٰ ظالم ته مهلت ورکوی او چې ویي نیسی او مؤاخذه یې کړی نو نه یې ایله کوی ».

قادر او مقتدر ذات

يو قدرت چي ليدل (بینایی) خلق کوي ، يقیناً چي هغه بینا او لیدونکی دی . يو روند نسي کولای چي بینایی خلق کري .

يو قدرت چي اورپدل خلق کوي ، نو هغه يقیناً اورپدونکی وی . يو کون نسي کولای چي اورپدل خلق کري .

يو قدرت چي ژوند خلق کوي ، نو هغه يقیناً ژوندی وی . يو مر نسي کولای چي ژوند خلق کري .

پس هغه خالق په صداقت سره ومنه چي هم « بنه لیدونکی » ، هم « بنه اورپدونکی » او هم « ژوند بخښونکی » دی !

دومره غفلت ؟

راخي په خپل گربوان کي وکورو :

دا چي موږ د ډوډی خورلو پر وخت ډوډی خورو ؛ د مطالعي پر وخت مطالعه کوو ؛ د کار پر وخت کار کوو ؛ د خوب پر وخت خوب کوو ؛ د مجلس پر وخت مجلس کوو ؛ نو د لمانځه پر وخت لمونځ ولی نه کوو ؟!

هره پلمه او حيله بي معنى ده .

د عزت اميد

احترام او درنښت ډيره ګرانه متاع ده چي هر څوک یې نه لري . نو د هغه طمع د ارزان بيه یعنی سپکو خلکو څخه مه کوه !.

په دنيا مه نازيره

سعدي صاحب وايى : ته په کومه دنيا وياري ؟ هغه چې تر ټولو بنه خوراک يې د مچى توف کري مواد [عسل] دي ؟ يا هغه چې تر ټولو بنه لباس يې د چنجي توف کري مواد [وريبنم] دي ؟

نو زه به له دي دنيا نه څه وغواړم چې حلال يې « حساب » لري او حرام يې « عذاب » لري ؟

سعدي صاحب يې چاره داسی بيانوي : د چا چې حساب پاک دي ، له احتسابه يې څه باک دي .

د ژوند لنديز

زمور ژوند د درو مهمو اصلونو لنديز دي : لومړي خنداوي چې محوه کېږي ؛ دوهم اوښکۍ چې وچېږي ؛ درېيم عملونه چې پاتېزې

نا آرامه انسان

انسان کالي بدلوی ، کور بدلوی ، دفتر بدلوی ، دکان بدلوی ، موټر بدلوی ، لوازم او سامان بدلوی ، حتی اړیکې بدلوی خو بیا هم پريشانه او نا آرامه وی . دا ولی ؟

حکه چې خپله رویه نه بدلوی .

خپل او د بل غم

د بل غم یوه ځغلنده صحنه ده چې ژر تیریزی .

پوه سه چې : د اوښکو هر څاځکي د نړۍ تر هر شي ګران دی ، خو څوک یې تر هغه وخته په قیمت نه پوهیزی څو چې هماوغه اوښکی یې تر خپلو ستړکو نه وی بهیدلي .

دایمى بنایست

ته د ځان بنایسته کولو ، سینګارولو او بنه معلومېدلو له پاره څومره کوبنښ کوي . که د نېک عمله کيدو له پاره همدومره کوبنښ وکړي نو دا به دایمى برتری او لاسبری وی . امتحان یې کړه بیا وګوره .

ځان په ترازو کې

پر ځان د بل چا ګرانول خو دومره لویه خبره نه ده ، بلکې پیره مهمه او مشکله خبره دا ده چې ځان پر بل چا ګران کړي .

ريانه بلکې خفا

د یو چا سره د کومک او مرستی پر مهال د هغه څیرې ته پیرمه ګوره چې د دوو زیانونو امکان سته : لومړی دا چې ممکن ستا په دغه عمل سره هغه ځان حقیر وکنې او دوهم دا چې د هغه شرمندہ ستړگی بنایی ستا په زړه کې د غرور تخم وکړي .

په هوا کی مه ځه !

زمور نوی مادل موبایل تلیفون په لاس کی وی او د دنیا په هر شي
بنه خبر يو ، خو متأسفانه له ځانه ناخبر يو !

د خپلوی پرپکون

د خپلوی او دوستی رسی هغه وخت کمزوره کیږي چې انسان ته د
غلط فهميو له امله سوالونه ورپیدا سی ؛ خو هغه وخت پسی شکیږی
چې د غسى پوبنتو ته حوابونه هم پخپله جوړ کړي .

ننۍ دیرې خپلوی د همدغسى بدګومانيو قرباني دي چې کشران د
مشرانو رول پکښی لوړوي .

مه ناوخته کوه !

محترم وروره او محترمی خور ، مرگ یو څرګند راز دی . « څرګند
» ځکه چې هر څوک بنه پوهیږی چې مرگ حتماً راتلونکی دی . خو
« راز » ځکه دی چې هیڅوک نه پوهیږی چې هغه به چيری ، څنګه
او ګله وي .

نو مه ناوخته کوه . ځکه نن د عمل ورڅ ده بپله حسابه ، خو سباد
حساب ورڅ ده بپله عمله !

يو عالم خه بنه ويلى دي :

دا مهمه نه ده چى انسان تر فضا يا سپوږدمى پورى ورسپېرى ، بلکى مهمه دا ده چى انسان د فضا او سپوږدمى تر څښتن پورى ورسپېرى !

علم او ثروت

زوی له پلاره وپوبنتل چى د خلکو په نزد علم پنه دی که ثروت ؟

پلار يې ورته وویل چى دواړه پنه دی . ځکه خلک پر دوو برخو ويشلي دي :

اول - عوام چى د ثروت له امله دی خوبنوي .

دوهم - خواص چى د علم له امله دی ستائي .

هو ، د ننۍ زمانی له مخي دا یو علمي او عملی تحلیل دی .

د سبا تشویش مه کوه

د پرون او نن خدای د سبا خدای هم دی . موږ لومړی ټل دی چى بندگي کوو خو هغه د بې حسابه پېړيو راهیسی خدایي کوي .

نو د خدای په خدایي عملاً باور او یقین وکړه .

تر درانه پیتی لاندی

که له ژوند خوند اخلي نو په زره کي آرمانونه لب کره بيا وگوره . پر ژوند باندي ديره تکيه مه کوه خکه هغه هر څوک له خانه شېري او مرک ته يې پوري وهی .

د سمون تومنه

خواجه نظام الدين دهلوی (رح) څه بنه ويلى دي : « هر څوک چې وويني نو تر خان يې بهتر وبوله که څه هم ته اطاعت کونکي او نيك عمله يې خو هغه ګنهکار وي . کېداي سى دا ستا آخری اطاعت او نيكۍ وي خو د هغه آخری ګناه وي ، چې په دې دول به ته ګنهکار سى او هغه به نيكوکار سى . »

داعالی پوهنه د خانی او اجتماعی سمون تومنه لري . نو بنه به دا وي چې د خپل ژوند د لاري څراغ يې وکړوو . بس یوه قلبې اراده غواړي .

الله تعالى ستر قاضي دی

موږ هر یوه خان پخپله قاضي تاکلی دي . بیله دي چې دا راته معلومه او ٿابته سى چې د الله تعالى په نزد څوک بنه دي او څوک بد دي ، یا څوک حق دي څوک ناحق دي بس لکیا یو پخپل سر قضاوت کوو ، خپله فتوا صادروو او خپلی تاپي وهو !

نو څومره خطاکاران او ګناه کاران یو چې د الله تعالیٰ په فیصله کی هم مداخله کوو .

محتاط اوسه

که ستاد خولی څخه یوه خبره راوځی یا یې په قلم سره ولیکي ، نو پوه سه چې دا به حتماً په یوه محکمه کی ثابتوي که هغه دنیوی محکمه وی یا اخروي محکمه !

نو محتاط اوسه .

له شیطانه د نجات لاره

یو استاد له خپل شاگرد څخه و پوبنتل چې که شیطان کومه ګناه پیره درته بنکلی او جذابه کړی ، نو څه ورسره کوي ؟ شاگرد حواب ورکړ چې مقابله او جهاد ورسره کوم .

استاد ورڅه و پوبنتل که هغه بیا هم همداسى و کړی ، نو څه کوي ؟ شاگرد ورته وویل چې بیا هم جهاد او مقابله ورسره کوم .

استاد ورته وویل چې د غه لاره پیره ستونځمنه ، اوږده او ستومانیزه ده . بهتره چاره یې دا ده چې د سپې له شره د هغه څښتن ته پناه یوسه !

د اوږده ژوند لندیز

د انسان د ژوند نېکمرغی پر درو پایو ولاړه ده :

د پرون څخه تجربه اخيستل ؛ د نن څخه استفاده کول ؛ او د سبا څخه
امید لرل .

خو موږ برعکس څو :

د پرون غم کوو او نه یې پریزوو ؛ نن درګرده ضایع کوو ؛ او د سبا
څخه بیره او وهم لرو .

نو ټویه څنګه به ګټمن او بریمن سو ؟!

خان پخپله وهل

د یو چا سره د بُغض او حسد معنى دا ده لکه ته چې یو چا ته په خپل
دماغ کی بېله کرايې څخه ځای ورکړي او له امله یې ستا دماغ تنه
او تخته سی .

عقیده او حقیقت

يو عالم ويلى دي : عقیده کيداى سى چى زما عقیده وى ، ستا عقیده وى ، د فلانى عقیده وى ؟

خو حقیقت نسي کيداى چى زما حقیقت وى يا ستا يا د فلانى حقیقت وى .

حقیقت اصلأ د هیچا مربوط نه دى بلکى آزاد او د تولو دى .

له همدي امله خلک تل د عقیدي په سر جنگپری نه د حقیقت په سر !

استغفرالله .

د الهي نعمت يوه بيلكه

موږ له سره تر پېښو پورى د الله تعالى په بي حسابه نعمتونو کي پت يو . نعمت يوازى دا نه دى چى مال او دولت ولرو ، بلکى :

د سترګو بینایی هم نعمت دى ؟ په دماغ کي بنه فکرونه هم نعمت دى ؟ په زړه کي د چا درد احساسوں هم نعمت دى ؟ په رګو کي روانه وينه هم نعمت دى ؟ د چا د اوښکو پاکول يا وچول هم نعمت دى ؟ او تر تولو مهمه دا چى د ايمان لرل پخپله ستر نعمت دى

نو بيا موږ د خپل رب د بي حسابه او سترو نعمتونو شکر ولی نه ادا کوو؟

درواغ ، درواغ دی

درواغ هم خپله مزه او ذایقه لری . که یې ته وايى نو خوب وى او که
یې بل وايى نو تریخ وى !

درواغ ويل او درواغ اوريدل د يوې سکى دو مخه دى .

زنگ و هللى ارىكى

کله چى پە مسايىلو او روابطو کى اختلافات بىر وى ، آوازونه لور وى
، شخري لايحلە وى ، علم لب وى ، دليل بى كسه او منطق بى وسە
وى نو پوه سە چى خاموشى او پتە خولە اصلى گتونكى دى !

لە امتحانە و دارىزە !

کە يو چۈك د هغە د ماضى پە خاطر ذليل كوي يا ترتى يا پېغۇر
وركوي ، پر هغە خوتىرە سوھ . نو لە خدايىه و بىرپۇرە داسى نە چى د
هغە ماضى ستا آيندە سى !

پر الله تعالیٰ انتقاد مه کوه !

لقمان په عمل ډیر بنکلی و . خو په څیره بدرنګه و . یوه ورخ یو چا
ورته وویل چې ای لقمانه ! څومره بدرنګه یې .

هغه په ټواب کی ورته وویل چې د هر شي خالق الله تعالیٰ دی . نو
زه ستا څخه پوبنته کوم چې آیا زما د څیرې عیب لټوی او که د الله
تعالیٰ عیب لټوی ؟ دا خو صرف الهی اراده او فیصله ده چې زه باید
دغسی بدرنګه اوسم ، نو ستا انتقاد پر ما نه دی بلکی پر الله دی .

سرئ په دی منطقی دلیل سره قانع او پتہ خوله سو او د دغسی
بیهوده خبرو څخه یې توبه وکړه .

خو موبن څنګه یو ؟!

انسانی او صاف

دا چې موبن یې انسان پیدا کړي یو ، «زموبن کمال او اختیار» نه دی
بلکی د الله ستر رحمت او نعمت دی . خو په ټان کی انسانیت جوړول
«زموبن کمال او اختیار» دی !

ګناه حتی عادی بولی

رسول الله (ص) فرمایی : که په کوم ځای کی ګناه کېږی خو خلک
هغه عیب و نه ګنۍ نو هغوي تول په دی ګناه کی شريک دی (ترمذی
او ابو داؤد) -

استغفارالله ، خومره عظيم خبرداري دی .

راسئ چى اوس نو خپل ھان ، خپل مجلس او خپل چاپپريال و ارزوو
چى ٿنگه یو ؟!

نبودي هم وکوره!

ای بی خبره او ای بی پروا انسانه ، په خپل دولت او جسماني طاقت
باندي ڊير مه نازيزه ، ڪڪه غريبى او ناروغى ڊير نه ڪندڙي !

نور نو مه ناوخته کوه !

آيا شيطان کومه زنا کري وه ؟ شراب يي ٿبنلي وو ؟ قمار يي کري و
؟ خوک يي وژلى وو ؟ شرک يي کري و ؟ نو ٿه گناه يي کري وه چى
الله تعالي د هميشه له پاره لعنت پر وواپه ؟ ٿواب دا چى صرف د
يوى سجدي ٿخه يي انكار وکر .

خو هغه کسان چى لمونخ نه کوي ، هره ورخ د ٿو سجدو ٿخه انكار
کوي ؟ د ۳۴ فرضي سجدو ٿخه . استغفارالله !

شيطان و انسان ته د سجدي ٿخه انكار وکر خو موږ رحمان ته د
سجدي ٿخه انكار کوو (هغه هم الهي امر و او دا هم الهي امر
دی) . استغفارالله !

که هوس دی نور دی بس دی . ڪڪه نن د عمل ورخ ده بپله حسابه
خو سبا د حساب ورخ ده بپله عمله !

دنیوی او اخروی بری

د خلکو سره دومره بد سلوک مه کوه څومره چی هغوي بد دي ، بلکي د هغوي سره دومره بنه سلوک کوه څومره چی ته پخپله بنه يې .

د فکر او عمل ازموينه

که تا کومه نیکي کري وی نو مه يې يادوه ؛ که بل چا کومه ګناه کري وی دا هم مه يادوه .

حکه چی د خپلی نیکی پټول « ستا د فکر امتحان » دی خو د بل د ګناه پټول بیا « ستا د عمل امتحان » دی !

دا دنیا د امتحان صحنه ده . نو که بری غواړي ، خپل « سوچ » او « عمل » دی ازمویلی لره .

د جنت سرداره

الله تعاليٰ جنت را اخيستي دی او د مور په پښو کی يې اينسي دی . نو د زړه به يې څومره مقام وی ! چی مور دي و نه بخښي الله دي هم نه بخښي . مارک توین وايی : « له ميني نفترت کوم ، حکه یو خل مين سوم مور می هېره کره . »

هو ، دوه شيان دي چی زامن له موره بېلوي : پيسې او واده !

مور د کور هسته ده . د هغې تر تې وروسته الکترون ، پروتون او نیوترون خپل وزن له لاسه ورکوی او اتوم گوک او منح تشي سی .
نو د دې پر ئای چى په پښېمانی او سرخورى سره د هغې قېر ته
ژاري ، همدا اوس راوېبن سه !

د گناه گیفیت

که گناه رنگ درلودلى ، نو هيچا به هم يو د بل صورت له شرمە نسو
لیدلاي .

که گناه بوي درلودلى ، نو هيچوک به هم له تعفنە يو بل ته نسو
نېدې كيداي .

دا هم د څښتن تعالى يو رحمت دی چى د گناه رنگ او بوي يې پوبنلى
دى . خو په « ستره ورڅ » به يې د تولو په مخکى رسوا کوي .

نو د گناه څخه وېږيړه هغه هم د شاهد په مخکى ، هغه شاهد چى
سبا پخپله ستر قاضى دی !

ګوره اي ناخوانه او نامرده !

کومه خبره چي د چا په وړاندي نسي کولى هغه خبره د هغه تر شا هم
مه پسى کوه ، حکه دا غېبت دی . او که درواغ ورپسى وايي نو دا
تهمت دی . -

پوه سه چي الله تعالى هر وخت بنه لیدونکى او بنه اورېدونکى دی ،
له هغه خو شرم وکړه !

ولی طمع او ګیله ؟

په داسی دنیا کی چې یوه ورخ زما او ستا خپله روح هم راخخه ہی او یوازی مو پریپو دي ، نو د نورو څخه ولی طمع او ګیله وکړو ؟

نه افراط نه تفریط

د ژوند سره له حده زیاته مینه مه کوه ، ځکه چې هغه د هیچا سره وفا نه ده کړي (حتماً یې له ځانه شړي) . خو مرگ بیا هیڅکله مه هیروه ، ځکه چې هغه د هیچا سره جفانه ده کړي (حتماً یې د ځان کوي) !

نو د زوکړي او مړینې تر منځ خورا لند واتېن دی چې د سترګو په رپ کی ہی (یعنی له هیڅ نه تر هیڅ پوری) .

حضرت مجدد الف ثانی (رح) ویلی دی :

د چا چې نظر په کنټرول کی نه وی د هغه زړه هم په کنټرول کی نه وی او د چا زړه چې په کنټرول کی نه وی د هغه شرم ګاه به هم په کنټرول کی نه وی .

عادی خو اساسی سمون

که ته په هینداره کی دقیقاً وگوري نو ضرور به خپله څیره یا (بنه) درته بنکاره سی یا (بده) . نو هر خل چی هینداری ته ګوري په پاک زره او پاک وجدان سره پکښی ګوره . که بالفرض خپله څیره بدہ درته بنکاره سوه نو بد کارونه بند کړه ؛ او که بنه درته بنکاره سوه نو په بدو کارو یې مه خرابوه . دا عمل تجربه کړه بیا وګوره !

د غتی بیزو عدالت

روایت دی چی دوی کوچنی بیزوګانی د یوی ډوډی په سر نه سره جوړدې . فیصله یې وکړه چی غټه بیزو به قضاوت او عدالت کوي . دواړی غتی بیزو ته راغلي او خپله دعوه یې ورته وړاندی کړه .

غتی بیزو هم ډوډی نیمه کړه او هره ټوته یې د ترازو په دوو پلو کی کښښنووله . هغه ټوته چی تر بلی لبو درنه وه نو یوه ګوله یې ځنی و خورله او بیا یې دواړی د ترازو په دواړو پلو کی کښښنوولي .

دا خل هغه بله درنه سوه ، د هغې څخه یې ګوله واخیسته او هغه یې و خورله خو بیا لوړنی والا درنه سوه خو چی په دی ترتیب یې ټوله ډوډی سوکه د دواړو بیزوګانو مخته و خورله او هغوي په مأیوسی سره یو بل ته کتل او مخ پر ځنګله وږي ولاړي .

استغفارالله ! ننني جابران ، قاضيان ، څارنوالان او قدرتمندان کت مټ عدالت او قضاوت کوي . د نورو حق خوری او ظالمانه فیصله کوي .
الله دی یې اصلاح کړی ، داسی نه چی ناوخته سی .

د زړه ازار

که په دیوال کی چاکونه (درزونه) پیدا سی نو هغه نږیږی او رالویږی ، خو که په زړه کی درزونه پیدا سی نو هغه دیوالونه کېږي او بندېږي .

نو د چا زړه مه آزاروه .

د شیطان مرستیالان

ننۍ انسان څومره له خپلی تاکلی او پېښۍ لاری څخه او بنتی دی . د لارښوونی او پوهونی له پاره یې یو لک او څلیرویشت زرو پیغمبرانو کفايت ونکړ خو د ګمراه او خطأ کولو له پاره یې فقط یو شیطان کفايت وکړ !

نن متأسفانه حینی انسی شیطانان حتی د اصلی شیطان څخه هم وړاندی تللى دی ! استغفرالله .

بیده ضمير

په دنيا کی تر تولو آسانه کار خبری کول دي ، په خبرو کی تر تولو آسانه کار انتقاد کول دي ، په انتقاد کی بیا تر تولو آسانه کار په فېسبوک کی د بل سپکول او تر تل دی .

دا حکه چې دلته آزادی چوکات نلري ، مسؤولیت حدود نلري او وجودان محکمه نلري . هر څه چې ليکي او هر څه چې وايی آزاد یې ، مګر

يو کنترولر لري چي هجه د خپل وجدان راویبنپدل دی . نو راخي چي
د ژبي حرمت او د قلم عفت وساتو .

خان خپل

د يو عالم څه يي وپوبنتل چي غوشه څه شي ده ؟ ويي ويل چي د
بل چا د غلطۍ سزا خان ته ورکول غصه ده .

نوړو ټولو

۲۹

د دعا طاقت

يوه سندره کولای سی چي يو گری دي بدل کري ؛
يو مجلس کولای سی چي يوه ورخ دي بدلله کري ؛
يو ڪام کولای سی چي يو سفر دي بدل کري ؛
يو فکر کولای سی چي يو څو کاله دي بدل کري ؛
خو يوه دعا کولای سی چي ناممکن دي بدل کري

کنجوس او حريص

يو عالم څه بنه ويلى دي : بهتره او غوره دا ده چي د يو شتمن په
حيث ژوند وکرو نه دا چي د يو شتمن په حيث ومره .

موبو خو له خپلو ژارو

یوه ورخ « سره زر » او « اوسپنه » سره ناست وو خبری يې کولي . سروزرو په مجلس کي اوسپني ته وویل چې زه او ته دواړه په چکش و هل کېرو ، خو ته ولی پير فرياد کوي او ناري وهی ؟

او سپنۍ ورته وویل چې کله دي خپل وهی نو درد هم خورا زيات ووي .

تکماري او چالاکي

علامه البيرونى ويلى دي : خلک به ستازره آزار کړي او بیا به داسی رویه بنیئ لکه تا چې د هغه زره آزار کړي دی .

ظاهري او باطنی پناه

زمور استغفار هم استغفار ته اړتیا لري ، حکه چې په هغه کي اخلاص او صداقت نه ووي .

(رابعه بصری رحمه الله عنها)

د عیبونو لټول

يو چا بلبل ته وویل چې څومره بنه آواز لري خو کاشکي تور نه واي !

سمندر ته يې وویل چې څومره ګټور يې خو کاشکي تريو نه واي !

گلاب ته يې وویل چى څومره خوش بويه يې خو کاشکى بې اغزيو
واي !

هفوی ورته وویل چى اي انسانه ، څومره بختور يې چى « اشرف
المخلوقات » يې ، خو کاشکى دې د بل عيب نه لټولئ !

الله تعالى سختي نه خوبنوي

دا ثابت حقیقت دی چى الله تعالى سختي نه خوبنوي ، او بنایي له
همدی امله په ژبه کی هدوکی نسته (والله اعلم) .

رسول الله (ص) فرمایلی دی : څوک چى پر الله جل جلاله او د آخرت
په ورخ ایمان لری یا خو دې د خیر خبره وکړي یا دې چُپ پاته سی .

واي چى کوم وخت ژبی په خوله کى ۳۲ غابنونو ته وویل چى تاسی
زما څنګه بنه ورونه یاست . پر ما څونه پیره پاملننه کوي . ستاسو
د دې پاملنی له امله زه ستاسو په منځ کی څومره آزادانه خوچیزم
او بغضیزم .

غابنونو په ځواب کی ورته وویل چى : خوري ، تا خو صحیح خبره
وکړه ، مګر ته هم باید زموږ خیال وساتي . داسی نه چى د خلکو
سره بد چلند او تونده لهجه استعمال کړي او موبو په پلا ګرفتاره کړي
، یعنی چى څوک ستا ۳۲ ورونه د کور څخه دباندي و نه شړي .

عجیبه ده !

دلته هر څوک د خپلی راتلونکي د سمون او بنه والي په فکر کي دی
، خو دا یې هیره کړي ده چى : آیا آخرت هم ستره آیندہ نه ده .

بهترین فرصت

رسول الله (ص) فرمایلی دی : څوک چی درواغ ویل او په هغه عمل کول نه پریزدی ، نو الله تعالی هیخ نه غواړي چی دئ خورل او څښل بند کړی .

صحیح بخاری (حدیث نمبر ۱۹۰۳ - کتاب الصوم) .

استغفارالله ! نو راځی چی ناحقه لوړه او ناحقه تنده په صحیح روزه سره بدله کړو . بس یوه ټینګه اراده یا رښتنیں قسم غواړي . همدا میاشت یې بهترینه موقع ده .

شاه کیلی

یو څوان کوم مشهور شیخ ته ورغی او داسی یې ورته وویل : په ژوند کی می درې ټلفونه پیدا کړي دی او ستا څخه یې کیلی گانی غواړم . شیخ وپوبنتل چی دا کوم ټلفونه (ټلفونه) دی ؟ څوان ورته وویل :

لومړنی قفل دا دی چی غواړم یو بنه واده وکړم ؛

دوهم قفل دا دی چی غواړم کار می بنه برکت پیدا کړی ؛

درې پیم قفل دا دی چی غواړم عاقبت می بنه سی .

شیخ په نرمه لهجه ورته وویل چی :

د لومړنی قفل له پاره کیلی دا ده چی لمونځ پر خپل وخت کوه ؛

د دوهم قفل له پاره کیلی دا ده چې لمونځ پر خپل وخت کوه ؛

د درېیم قفل له پاره کیلی دا ده چې لمونځ پر خپل وخت کوه .

خوان عرض وکړ چې آیا دا درې واړه قفلونه په همدي یوه کیلی
خلاصېی ؟

شيخ خواب ورکړ چې پر خپل وخت باندی د لمانځه ادا کول د ټولو
کامیابیو اساس یعنی « شاه کلید » دی .

ای ژبی له خدايې وبيږروه !

پیغمبر عليه السلام وفرمايل : کله چې سهار سی نو د انسان په جسم
کی چې څومره اندامونه دي هفوی ټوله ژبی ته ووايي : ای ژبی ، له
خدايې وبيږروه ! حکه چې موبو ټول ستا تابع يو ، که ته سمه يې نو
موبر به هم سم يو او که ته ناسمه يې نو موبر به هم ناسم يو
(ترمذی) .

هو ، په ربنتیا چې ژبه هم کلا ده هم بلا . موږ او تاسی ګورو چې د
ژبی وزن پیر سپک دی ، خو خورا لپو خلک هغه اخیستلای او
سنبلالوی سی ! حضرت ابوبکر صدیق (رض) فرمایلی دی چې «
انسان ته پیر مصیبتونه د خپلی ژبی څخه ورپیښیږی . »

په ربنتیا هم خوبه ژبه د الله (ج) يو نعمت دی . فيثاغورث ویلی دی
چې « د ډن د ټولو غرو له جملې څخه ژبه پیره سرکښه ده . » نو
که موږ او تاسو دغه سرکښه غږی کنټرول کړو ، معنی دا چې تر
نیمايی زیات گناهونه مو کنټرول کړل ! پس الله دی هر مسلمان ،
منجمله هر افغان ته د ژبی د صحیح مهارولو توفیق عطا کړی .

مگر هو گرانو دوستانو ، زهرجه او نفترت پارونکي ليکنه هم په بده
ژبه کي شامله ده !

مسلمان ته بنکنځل

يوه ورخ د جعفر الصادق (رح) مجلس ته يو مسلمان راغى او په
مجلس کي يې يو بل مسلمان ته پير بنکنځل وکړل .

جعفر صادق (رح) ورڅه وپوبنتل چې آیا د روميانو سره جنګبدلى
يې ؟

هغه ورته وویل چې يا ، نه یم جنګبدلى .

جعفر صادق (رح) ورڅه وپوبنتل چې د کسرا د کسانو (یعنی
ایرانيانو) سره جنګبدلى يې ؟

هغه ورته وویل چې يا .

جعفر صادق (رح) ورڅه وپوبنتل چې آیا د کافرانو سره دي جهاد
کړي دي ؟

هغه حواب ورکړ چې يا .

حضرت جعفر (رح) ورته وویل چې سبحان الله ! ستاله لاسه روم ،
فارس ، یهود او نصارا ژغورلى دي ، خو مسلمان درڅه ژغورلى
نه دي !

په دي سره هغه سېرى ځانته متوجه او اصلاح سو .

نو څومره به بنه وی چې خپله ژبه د بنکنځلو ، بد ویلو او سپکولو
څخه وژغورو تر څو ايمان مو شتمن او وجدان مو ځواکمن وی
انشالله .

اوسم هم وختي دی

که ته لمونځ نه کوي نو ځان ته دا برأت مه ورکوه چې وخت نلري ،
بلکي داسى فکر کوه چې تا ضرور داسى ګناهونه کړي دي چې الله
تعالی نه غواړي تا په خپل حضور کی ودروي .

نو اوسم هم وختي دی !

ناکام کوبښښ

دنیا او دولت په نصیب سره حاصلپزی او جنت په عمل سره . لakin
موږ دنیا او دولت په عمل سره پیدا کوو خو جنت مو نصیب ته پري
یېښی دی . بویه څنګه به دلته شتمن سو او هلتہ ګټمن ؟!

حضرت علی (رض) ویلى دي : -

وخت او دولت دوه داسى شیان دي چې د انسان په کنټرول او اختيار
کی نه دي . وخت یې مجبور کوي او دولت یې مغروف کوي .

هم خوبني هم بېغىي

كە خوبنى او كامىابى غوارى نو دوه شىيان هير كره : هغه « بد سلوک » چى يو چا درسەرە كەرى وى ، او هغه « بىنە سلوک » چى تا د چا سرە كەرى وى . امتحان يى كەرە !

وريا گتبە

ستا غىبت كونكى پە حقىقت كى تا تە گتبە رسونكى دى ، ۆكە خپلى بىنىگىنى ستاد عمل پە پانە كى ليكى . يعنى خپلى نىكى ورريا دركوى .
نو پام چى تە هم كەت مەت خپلى نىكى بل تە مفتى ورنكەرى !

د انېرنېت دنیا

يوه ورخ موبۇ تولە د دى دنیا ڭخە ھۇ . پاتە بە سى زمۇر خېرى ، لېكىنى ، كامېتۈنە ، شعروونە ، اپلۇد كېرى وېدېۋەگانى ، خېكارە كېرى تصویرونە.... چى يا بە بىنە وى يا بد (دا پە مجموع كى زمۇر اعمال دى) . —

نو اوس پە موبۇ اړه لرى چى خپلۇ نىكىيۇ تە پايىنت ورکوو كە بدېۋ تە . كە زمۇر خوبنە وى يانە ، دا تۇل راپسى لېكىل كېرى او ستر قاضى تە بە ورلاندى كېرى !

ستره احسان

آيا پوهيري چي پر تولنه به ستالوي احسان څه وي؟ هغه دا دي چي
خپل خان اصلاح کره!

په دي سره به د تولنى يو بد انسان کم سوي او بنه انسان زيات
سوي وي!

د خان اسطاعت

هیڅکله مه وايه چي ستري يم!

ځکه دا ثابتوي چي کمزوره يي . بلکي ووايه چي « استراحت او دمي
ته اړ يم . »

هیڅکله مه وايه چي نسم کولای!

ځکه د خپل توان او طاقت څخه انکار کوي . بلکي ووايه چي «
کوبښن کوم . »

هیڅکله مه وايه چي خدايه ! نو کله ؟ -

ځکه د خدائی (ج) په کار او فیصله کی مداخله کوي . بلکي ووايه چي
« یا الله ! پر صبر می را اضافه کره . »

په دي سره به نو روحاً پیاوړی يي . امتحان يې کره!

د برکت الوتل

چی خبری دیری سوی ، عملونه کم سول ؛
چی انتقادونه دیر سول ، اصلاحات کم سول ؛
چی وعدی دیری سوی ، اجرأت کم سول ؛
چی سینگار دیر سو ، بنایست کم سو ؛
چی لباسونه دیر سول ، حجابونه کم سول .
نو د برکت الوتل لا تور وی که سپین ؟

دوی ستری خزانی :

یوه د دی دنیا او بله د هغې دنیا خزانه ده او الله تعالی د دواړو خزانو
کیلی موبه ته راکړي دي . یعنی د دی دواړو جهانو خزانی تر ژبی
لاندی پټی دي .

منځ نشي انسان

که ننۍ اکثریت انسانان په غور مطالعه کړو نو و به وينو چی :
خان یې پري یېښی وی خو نور نه پرېزدی !

خپل زره يې تور وى خو د نورو زړونه سپينوي !

د حان د کنټرولولو نه وى خو تولنه کنټرولولي !

او بالاخره الله يې پري يېښي وى خو الله لټوي !

نو آيا دغسى انسان منځ تشي او ګوګ نه دی ؟!

عناد او حسد

د یو ملنګ څخه يې وپوبنتل چې ولی په دنيا کې هر څوک ناآرمه
حتی غمجن دی ؟

هغه په معنى داره موسکا ورته وویل چې خوبنۍ خو د هر انسان
سره مل دي ، لakin ستونزه دا ده چې د یوه خوبنۍ د بل درد وى !

استغفرالله .

يو عالم څه بنه ويلى دي :

هغو خلکو ته دير حیران یم چې د داسی دنيا په تلاښ کې دی چې
ورخ په ورخ تري ليږي کېږي خو د هغه آخرت څخه غافل دي چې
ورخ په ورخ ورنبودي کېږي !

جاپانیان یو عجیب بنه متل لری :

که ناری ووهی نو خلک دی « آواز » اوری ؛ خو که آرام ووایی نو
خلک دی « خبره » اوری !

هو ، څومره به بنه وی چې پر کلماتو زور وکړو نه پر آواز او
غرغرو . دا خو باران دی چې ګلان شنہ کوی نه تالنده !

عظمیم بری :

کله چې ته د چا بدی وايی ، نو دا ته خپله بدی بیانوی . که هغه بد
وی او که نه ، ته خو بد (یا بد) سوی !

نو مه د بل بدی وايیه ، مه یې اوره او مه یې مجلس تازه کوه بلکی
تحريم یې کړه .

د وجدان محکمه

کله چې ستا وجدان تا ملامتوي ، محکوموي او جزا درکوي بیا نو
ټوله دنیا هم نسي کولای چې تا وبخښی !

نو آیا کوم ظالم او ګناه کار به د خپل وجدان له خوا خپله ملامتی او
محکومي ومنی؟

څواب منفی دی او ځکه نو ظلم او فساد مسلط دی .

لا تر خو؟

علامه ابن رجب (رح) وايي: « که په نېکو کارونو کي د نېکانو سره سیالي نسي کولای ، د گناه کارانو سره خو په استغفار او توبه کي سیالي وکړه.»

ربنتيا هم ، یوه خوا خو نو وکړه .

« ژوند » په یوه جمله کي

د یو شيخ څخه یې ويوبنتل چې تر ټولو بنه نیکي او تر ټولو بد عيب څه دی ؟ ده ورته وویل چې تر ټولو بنه نیکي دا ده چې خپل عيب وويني ، او تر ټولو بد عيب دا دی چې د بل عيب وويني !

هو ګرانه لوستونکي ، په دې لند ځواب کي د ژوند فلسفه پرته ده ،
بنه ورته حیر سه .

یوازی نن لري !

په ټول کال کي صرف دوي ورځي دي چې هیڅ کار او هیڅ فعالیت نسي پکښی کولای : یوه پرون وه او بله سبا ده !

دواري هیڅ ستا په اختيار کي نه دي بلکي یوازی نن لري !

همدا نن ستا هغه سبا دی چې پرون ورته په تمه وي . نو ځان د پرون او سبا تر منځ مه ځورند کوه ، بلکي څو ثانیي یا څو دقیقې يا .

څو ساعته وروسته به همدا نن هم درڅخه پرون سی . پس همدا نن
يو څه وکړه .

د بدی ختمول

ږيره لرونکی غلانه کوي بلکې غل ږيره پريښو دلی سی !

لمونځ کونکی څوک نه خطاباسي بلکې خطا ايسټونکی لمونځ کولی
سي !

اسلام ظلم او حق تلفي نه مني بلکې ظالم او حق خورونکي مسلمان
کيداۍ سی !

نو که ته بنه يې ، بدی ختم کړه . یعنی د ګناه کار څخه نه بلکې د
ګناه څخه نفرت وکړه !

خوځښت او تکل

هر انسان (منجمله آدولف هتلر) مثبت او منفي اړخ لري . هتلر
وايي :

هغه اوښکي چې موږ يې په خپله ناكامي توییو ، دا هغه خولي دي
چې موږ د کامیابی له پاره نه دي توی کړي .

خپل عمل د لاري مل

ته به بنه وظيفه او مقام لري ، بنه کورنى او قوم به لري ، بنه نوم او نبنان به لري ، بنه کور او موئر به لري ، بنه مال او دنيا به لري....

آيا د دغو څخه یو شى هم قبر ته درسره وړي ، بېله عمله ؟

نو مه ناوخته کوه !

سعدي صاحب څه بنه ويلى دي :

هغوي چي پريشاني او عذاب درکوي ترك يې کره . خو هغوي چي
ترک کري پريشاني او عذاب مه ورکوه .

د هوس خپل

که غواړي چي د دي دنيا په اړه فکر وکړي ، نو محبس ته ولار سه
بندیان ووینه ؟

که غواړي چي د هغې دنيا په اړه فکر وکړي ، نو روغتون ته ولار
سه ناروغان ووینه ؟

او که غواړي چي د دواړو دنيا وو په اړه فکر وکړي ، نو هدیري ته
ولار سه د قبرونو څښتنان ووینه !

اعتماد یعنی خه ؟

وگورئ اعتماد يا باور هجه کلمه ده چي په لوستلو يي ثانيه تيريزى ، په فکر کولو يي دقيقه تيريزى ، په پوهيدلو يي ورخ تيريزى ، په عملی کولو يي کال تيريزى ، خو په ثابتولو يي آن توله ژوند تيريزى !

نو پر اعتماد هم اعتماد ختم سوي دي . حکه چي خلک بدل سوي دي !

يو عالم عجيبة خبره کېرى ده

د هجه چا څخه مه بېرېړه چي کتابتون لري او پېر کتابونه لولي ؛ بلکي د هجه چا څخه وبېرېړه چي یوازی یو کتاب لري او هجه مقدس بولی خو هیڅکله يي نه لولي او نه عمل په کوي !

الهي محروميت

که تا لمونځ پريښود ، نو پوه سه چي راحت او برکت بيا ته پريښودلي . په ظاهره به هوسا يې خو دنه به خوسا يې . په ظاهره به شتمن يې خو باطنأ به نيستمن يې . په ظاهره به عقيل يې خو اصلاً به ذليل يې .

دا حکه چي الله تعالى شرلى يې او په خپل حضور کي دي نه دروي . نو راوګرځه او ځان په دي امتحان کي بريالي کره .

دعا مه پریروده

خینی وختونه دعاوی د رب فیصلی نه بدلوی ، مگر ستا زره بدلوی
او هغه د رب د فیصلو سره مطابق کوي !

د ژوند بنستونه

يو عالم څه بنه ويلى دي : د فقر او بيوزلى پر مهال صادق والى ، د
شتمني پر مهال ساده والى ، د قدرت او مقام پر مهال مؤدب والى ، د
عصبانیت پر مهال چپ والى د ژوند د تخت څلور پایي دي .

نيکمرغی او بدمرغی

موبایل تلیفون دروند نه دي یعنی ډير وزن نلري او په جیب کي بنه
آسانه انتقالیزی . خو دومره یې مه درنوئ چې په قیامت یې تر عهدی
نسی وتلای او د ګناه شاهد مو وی ! (یعنی صحیح یې استعمال
کړئ) .

دوه مخي

ډيرئ خلک عجیبه دي . کله چې د دوى د ګناه په اړه خبره وسی نو
په ټینګار سره وايی چې « الله غفور او رحيم دي ». خو د نورو د
ګناه په اړه بیا په تأکید سره وايی چې « الله سخت عذاب ورکوونکی
دي » !

بې انصافى

کە مۇن قرآن كريم هىخ نە تلاوت كۇو او پورتە مو پە دۇرۇ كى مياشتى ، آن گلۇنە ھمداسى اىيىنى وى ، نۇ بىا دا حق لرو چى د غۇم او مصىبەت پەر مەھال يى راواخلۇ او الله تە يى شفیع كەو ؟ آيا دا بى انصافى نە دە ؟

کە مۇن د صدقى لە پارە پە جىب كى پە خورا لې مبلغ (سىكە) پىسى گرھۇ . خۇ ھەدا مەھال د الله ڭخە د جنت لۇرتىرين مقام غوارو . يعنى ۋۇرمە ناخىزە عطا كۇو او ۋۇرمە ستر عوض طلبۇو ! آيا دا بى انصافى نە دە ؟

نو راھى چى اول خپل وجدان قاضى كەو ، بىا پە مخ ولار سو . دى تە د بى انصافى د تباھى ذريعە وايى .

د ژوند لورئ

يو عارف ڭە بىنە وىلى دى : « ژوند اول اختيارى دى خۇ وروستە جىرى سى . يعنى نن چى ھەر ڭە پە خپل اختيار كرى ، سبا ھەغە پە وچ زور او جىرى سرە رىبى . »

نو ولى بىپىكىنى و نە كەو ؟! ال

مشكل وخت

درى ۋولە خلک هىخ نە ھىرىپى : ھەغە چى ستا سرە يى پە « مشكل وخت » کى كومك وکە ؛ ھەغە چى ستا پە « مشكل وخت » کى يى

یوازی پرینتوولی ؛ او هغه چی ته يې په دغه « مشکل وخت » مبتلا کړي .

د نفس خلامي

د شیطان د ګمراه کولو او ګناه کار کولو له پاره بل شیطان نه دی راغلی بلکې همدا نفس و چې ابلیس يې ورڅه جوړ کړ .

اول د ځان سمون

زمړو زیاترو ذهنیت د یو لړ منفی غوبننټو ، منفی برداشتونو ، منفی غبرګونونو ، منفی ګومانونو او منفی برخوردونو څخه دومره ډک دی چې د بدلون او سمون ټولی کړکۍ يې تړلی دي او هیڅ پوهاوئ تأثیر نه پر کوي .

نو موږ ايماني ، اخلاقی او وجوداني مسؤليت لرو چې خپل دغه ناوره طرزالعمل بدل کړو تر څو الله تعالى مو رو ان حالت بدل کړي (الرعد : ۱۱) .

ولی توبه څندوي ؟

آیا د ګناه سره دی قرارداد کړي دی چې حتماً به يې کوي ؟ آیا د الله تعالى څخه دی تضمین راوړی دی چې تر بودا کیدو پوری به ژوندي يې ؟

گوره ! دیری هدیری په هغو څوانانو ډکی دی چې غوبنټل یې د زربنت پر مهال توبه وباسی . نو مه ناوخته کوه .

روایت دی چې کله جهنم ته ننوت (العياذ بالله) هلته یې د دنیا یو ملګری هم ونه لیدی ، ځکه هغوي ټولو د ده له مرګه وروسته توبه ایستلی وه . نو پوه سه چې نن د عمل ورخ ده بپله حسابه ، خو سبا د حساب ورخ ده بپله عمله !

د قبر قدر !

هغه خلک چې په ژوندوني یې په باک نه راورو او اهمیت نه ورکوو ، نو تر مړینی وروسته یې پر قبرونو کتیبه یا سوانح ولی لیکو ؟ دا هغه ته څه ګته لري ؟

نو غوره دا ده چې د ژونديو له پاره کتیبه جوړه کړو یعنی قدر یې وکړو . تر مړینی وروسته یې قدر د قبر دی !

د قبر قدر خو نه اسلامي اصل دی نه فلاحي . بلکې بدعت او غفات دی .

تلیاته بری

که په دنیا او عقبا کی بری غواړي نو د خپل ژوند له پروګرامه دا خبره وباسه چې « خلک به څه وايی ؟! » بلکې پر ځای یې دا جمله ور اضافه کړه چې « الله تعالى به څه وايی ؟! »

سعدي صاحب څه بنه ويلى دي :

عاقل او بي عقل دواړه لو یا دير عيونه لري . خو عيونه يې فرق لري . داسی چې عاقل خپل عيب پخپله ويني لakan د بي عقل عيب دنيا ويني .

د الله تعالى نافرمانۍ خنکه کوو؟

لومړی - که زموږ عقیده دا وی چې الله تعالى مو نه ویني (نو حکه ګناهونه کوو) ، پس یقیناً چې کافران یو ؟

دوهم - که زموږ عقیده دا وی چې الله تعالى مو ویني خو بیا هم ګناه او د هغه نافرمانۍ کوو ، نو دير بي حیا او سپین سترګي یو ؟

درپیم - که دا وايو چې د الله تعالى عذاب تحمل کولی او زغملي سو ، نو درواغنان یو ؟

څلورم - دنيا په نصيب سره حاصلپوي خو آخرت په محنت سره ګټل کېږي ، لakan موب بر عکس د دنيا له پاره محنت کوو خو آخرت و نصيب ته پرېزدو ، نو دا زموږ ناپوهی او گمراهي ده .

هو ، د دې منکراتو کول او د اوامر و نه کول بېله شکه د الله تعالى نافرمانۍ او سرکښي ده چې انجام يې بربادي ده .

مهمه ټولنیزه باریکي

د منفى او غلطو خلکو سره د تګ راتګ يا ارتباط بندول يوه ناچاري ده ، خو دا لیری والی باید په دې معنۍ نه وی چې د هغوي څخه کرکه لرو ، بلکې د حان درنښت (یعنی د بې قدری مخنیوئ) دی .

الهي گرانښت

انسان پر الله تعالی باندی دومره ګران دی چې د ده په خاطر يې شیطان له ئانه لیری کړ . خو انسان دومره غافل او ناشکره دی چې د شیطان په خاطر يې الله تعالی له ئانه لیری کړ !

مهمه باریکي

ای انسانه ! ته د لنډ ژوند له دې سفره فقط يو وار تیرپزې . نو که په دې سفر کې پر انسانو کوم لوی یا کوچنې احسان کولای سې باید وېي کړي . ځکه چې بيرته پر همدي لار بیا هیڅکله نه راګرځي !

ننۍ لویه ستونزه

زمور لوی مشکل دا دی چې د افراط یا تفریط په حال کې يو : یا له حده وتلي ټهرجن يو ، یا له حده وتلي خوش باوره يو که عقده یا عقیده ده ، که سیاست او قضاوټ دی . دواړه حالتونه مو ناکامی ته بیاپی !

عبدات د بل له پاره

د يو عالم څخه چا پوبنټه وکړه چې يوه بنځه بېر زیات عبادت کوي ، د ورځي يې روزه وي او د شپې لمونځونه او تلاوت کوي ، خو له بده مرغه چې غیبت هم بېر کوي . د دې بنځی حالت څنګه بولی ؟

عالم ورته وویل : دا ټول عبادتونه د نورو له پاره کوي . ځکه ، خپل نپک اعمال يې هغه چا ته ځي چې غیبت يې کوي .

هو ، د دغسی مسلمانانو نیک اعمال د غیبت په واسطه داسی خورل کېږی لکه وینه (موریانه) چې لرگی خوری . زموږ تولنه متأسفانه په دغسی معتمدانو ډکه ده . نو د هفوی له پاره اوس هم ناوخته نه دی !

د ګناه شاهدان

ته په پته او یوازیتوب کی ګناه کوه . مګر لپو تر لپو څلور عینی شاهدان لري چې هغه زړه ، سترګي ، غوبونه او لاسونه دي .

الله تعالى فرمایي چې په دغه ورڅ به د دوى (یعنی ګناه کارانو) خولي بندې (یعنی مهر) کړو نو د هفوی لاسونه به خبری وکړي او پېښې به يې شاهدي ادا کړي چې په دنيا کې يې څه کول (یس : ۶۵) .

نو هفوی چې په بنکاره ګناه کوي ، څومره شاهدان به يې وي ؟!

لوبی او ځانپالنه

خواجه نظام الدین اولیا څه بنه ویلی دی :

ای مسلمانه ! هر مسلمان چې ووینې تر ځان یې بنه وبوله که څه هم
ته اطاعت کونکی یې او هغه ګناه کار وی . کیدای سی دا ستا
وروستی اطاعت او نیکی وی خو د هغه وروستی ګناه وی ، چې له
امله به یې ته ګناه کار سی او هغه نیکوکار !

هو ، ځان تر نورو بنه بل (په علم ، ظاهري عزت ، مؤقتی مقام ،
قوم ، رتبه او نورو کی) هغه ګناه ده چې د نعمتونو د هلاکت سبب
کیږي .

د وجدان محکمه

د وجدان محکمي ته هرومرو مراجعه وکړه . ځکه چې هلتہ قطعاً
غلطه فیصله نه کیږي .

هلتہ نه حاضرین سته ، نه مراجعین ؛ نه شاهدان سته او نه مدافع
وکیلان ! بلکې صرف « دوه محرران » او یو « ستر قاضی » سته
او بس !

مجازات او مكافات

تر یوی ګناه وروسته د بلی ګناه کول اصلاً د هغې سزا ده ؟

تر یوی نیکی وروسته د بلی نیکی کول اصلاً د هغې اجر دی .

د دعا عظمت

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایی : عمر نه زیاتیری مگر په نیکی سره ، تقدیر نه بدلیروی مگر په دعا سره (ابن ماجه ۴۰۲۲) .

نو د ځان په شمول هر چا ته دعا کوه . څه معلومه ده که د یو چا
قسمت ستا دعا ته معطله و؟!

نابللی میلمه

دا داسی بې پروا میلمه دی چې د سهار او مابنام خیال نه ساتي . د ننوتو په نیت د کور دروازه هم نه ټکوي او هیڅ دیوال یې مخ نسي راګرڅولای . مال او دولت یې هم مخه نه سی نیولای . نه رشوت- اخلي او نه واسطه پیژني . دا بېر بې لحاظه میلمه دی چې د هیڅا پروا نه کوي که هغه بودا وی ، که ماشوم وی ، که جور وی او که ناجور .

هو ، دا نابللی میلمه « مرگ » دی چې ناببره راخي او هر څه لوټوي . نو چمتو او سه او توبنې برابره کړه داسی نه چې ناوخته سی !

انسي شیطان !

د نورو هغه عیبونه مه څرګندوه چې الله تعالی په پرده کې پت ساتلى دی . یعنی د الله تعالی په اراده او فیصله کې مداخله مه کوه او له ځانه انسي شیطان مه جوروه !

الهي تراو او دعا

دا څومره بنه احساس دی چې کله د الله تعالی سره د خپل زړه خبره کوو نو هغه له مخکی څخه لا بنه پري خبر وي ، خو بیا یې هم زموږ څخه ویل غواړی .

خان ارزونه

شيخ الاسلام ابن تيميه (رحمه الله) څه بنه فرمایلی دی : « مومن په حق خبره راضي وي که یې په ګټه وي که یې په زيان ؛ خو باطله خبره یې ناخوبنې وي که یې په ګټه وي که یې په زيان ! »

خو موږ ؟!

په ګریوان کی وکوره !

کافر چې ووینې نو د اسلام پر نعمت د الله حمد او ثنا ووایه ؛
فاجر او ګناه کار چې ووینې نو پر تقوا باندی د الله حمد او ثنا ووایه ؛
جاهل چې ووینې نو د علم له امله د الله حمد او ثنا ووایه ؛
ناروغ او مبتلا چې ووینې نو د عافیت له امله د الله حمد او ثنا ووایه .

په ګریوان کی وکوره ! ړوند د دنیا د لیدلو ، کون د اوريډلو ، ګود د یو ګام اخیستلو او ګونګی د یوې خبری کولو ارمانجن دی .

خو ته لیدلاي سې ، اوريډلاي سې ، تللى سې او بوغيدلاي سې .

لا د الله شکر نه ادا کوي او نور اضافي او تجملي شياب هم غواړي ؟

ودریزه او وکوره !

لا تر څو به زمانه ترتی؟ دا یې حل لاره نه ده . متل دی چې له
مردارو او بو خپل کالی راتول کړه !

د زمانی څخه شکایتونه مه کوه . بلکې خپل ځان بدل کړه چې الله دی
روان حالت بدل کړی (الرعد ۱۱) .

کثیف او نجس عمل

يو څل خو سترګی پټی کړه او داسی فکر وکړه چې د مړه انسان سري
او تازه غوبنۍ ژوېي او په خوله کې یې اړوې را اړوې . تر شوندانو
دي د دي غوبننو ويني څخپړي ، او د سرو غوبننو ټوټي دې په
غابنونو کې یو څه هم بندي وی .

دا مهال به دی سترګی څومره سري وی ، زړه به دی څومره پېړه
وی ، څيره به دی څومره وحشی وی او حالت به دی څومره شهواني
وی . دا به څنګه نجس او ناولی عمل وی ، ها ؟

آيا دغسی کرغیرنه صحنه دی خوبنې ده ؟ که ټواب مثبت وی نو بنه
ډیر غیبت کوه !

که نه ، اوس هم وختي دی او قسم واخله چې نور به غیبت نه کوم .
د غیبت اور پدل هم په غیبت کې شامل دی ، منع یې کړه یا تری روان
سه . دا به نو د ځان ، کورنۍ او ټولنۍ سره ستانیکې وی . ولی
دغسی وړیا احسان او نیکی نه کوي ؟

تولنیز انحراف

دا څومره تهمتونه او لفظي ګوزارونه روان دي . خو تریخ حقیقت دا دی چې موبن دومره کوبنښ او هلى ئلى د ځان د سمون او بدلون له پاره نه کوو څومره چې تر ځان د نورو د غلط ثابتولو له پاره یې کوو .

د غیبت او حسد پیوستون

علماء وايی چې انسانان په درې دلیلونو سره تر شا خبری درپسی کوي یا ستا غیبت کوي :

لومړۍ - کله چې ونسی کړای ستا دریئ ته ورسیزی یا ستا حالت ولري ، نو تر شا خبری درپسی کوي .

دوهم - کله چې هغه څه ونلري چې ته یې لري ، نو دی غیبت او پس ګويي کوي .

درپیم - کله چې وغواړي ستا په رقم ژوند غوره کړی یعنی ستا تقلید وکړی خو نه یې سی کولای ، نو غیبت او تر شا خبری درپسی کوي .

دي ته د غیبت او حسد پیوستون وايی . راځۍ چې اوس نو د همدي فارمول پر اساس خپلو ځانو ، خپلو دوستانو او خپلو مجلسیانو ته وګورو او هر یو جلا جلا و ارزوو . بنایي هیڅوک یا خورا لبو ځنی خلاص وي .

لا بیا هم نه تری منع کیړو ؟ استغفار الله !

له فتنو او جنجالو ٿان ساتنه

آيا د چُپ والي يا خاموشى اهميت درمعلوم دى ؟

خاموشى ستر نعمت دى په تيره کله چى : اختلافات بير وي ، آوازونه لور وي ، شخري لainحله وي ، علم لب وي ، او دليل بي وسه او بي کسه وي !

د خلکو امتحانوں

که د چا صبر او حوصله ازمائي نو انتقاد پر وکره ، بيا وگوره !

که د چا اخلاص ازمائي نو مشوره ٿنی وغواره ، بيا وگوره !

که د چا غرور او ڪانپالنه ازمائي نو خبره يي ومنه ، بيا وگوره !

که د چا خوي او خصلت ازمائي نو سفر ورسره وکره ، بيا وگوره !

او که د چا سخاوت ازمائي نو پور تري وغواره ، بيا وگوره !

له دوبيدو بدھ وکره

ڇان خوشحاله ساته . ٽكه په تشویش يا پريشاني سره د پرون مشکل قطعاً نه حلپوري بلکي د نن سكون هم له منھه ٿي او د یو مبهم سبا په غڀ ورخى !

لا تر کله ؟

همدا اوس دی پر تپر عمر او گناهونو د الله تعالی څخه مغفرت وغواړه . د توبې په سپیڅلو او ابو حان ومينځه .

ملاقات نبودي دی او هره شبېه امكان لري چې الله تعالی دی خپل حضور ته وغواړي . نو بنه نه ده چې په خيرنه او دورنه څېره يې په وړاندې ودرېږي . که ته وغواړي یا نه ، که دی خوبنې وی یا نه ، دا لحظه او دا صحنه حتما درباندی راځي .

اوسم هم وختي دی . ساه لا چلپزی . پلمي بندی کړه . نن د عمل ورڅ ده پله حسابه ، خو سبا د حساب ورڅ ده پله عمله !

شتمن فقیر

کله چې ته وصيت پانه ليکي (یا شفاهي وصيت کوي) ، آيا خبر يې چې یوازینې څوک چې ستاد مال او دولت یا جایداد څخه محروم پاتېږي ، هغه ته پخپله يې ؟!

چا ته خپل سهم پرېړدي ؟ آيا هغه اولاد ته چې دير ژر به دی هير کړي ؟ که هغه اولاد ته چې ستاد سهم یوه سلنې به هم نه درېسې خیراتوی ؟

نو اوسم هم وختي دی او لا ژوندي يې ، ستاد خپل سهم زياته برخه صدقې ته وقف کړه ، داسې نه چې ناوخته سی ! آيا پوهېږي چې صدقه خورا افضل عبادت دی ؟ نو ولی يې ضایع کوي ؟

ولی دا کار هغه اولاد ته پرېړدي چې د دنيا په کارونو کې تر غوبونو پوری دوب دی ؟ که همداسي ونکړي نو پوه سه چې شتمن فقير يې (یعنی دلته شتمن او هلتہ فقير) !

ربنټیا او درواغ

ربنټیا حق دی او درواغ ناحق دی . ربنټیا د انسان تر پیدایښت پخوا لا موجود وو ، خو درواغ موجود نه وو . یعنی حقیقت طبیعی دی خو درواغ مصنوعی دی .

پس ویلی سو چې حقیقت شتون لري خو درواغ اختراع کېږي

د حلال برکت

مالک بن دینار (رح) فرمایلی دی : که څوک تر یوه حرام دینار تیر سی نو دا هغه لره تر یو لک دینارو صدقه کولو هم بنه دی .

ننۍ دوستان

که یو چا ته اضافه له هغه ارزښت ورکوي چې ورته « لازم » وی ،
نو ځان ته اضافه له هغه تاوان رسوې چې درته « لازم » وی ! دا
چې بوغى (فوقاره - غباره) درباندی چاودي مه خښمیزه . پخپله دی
تر حد زیاته هوا ورکړي وه !

اللهي سزا :

د هغه انسان د خاموشی یا پتی خولی څخه و بیریزه چې تا یې زره آزار کړی دی خو هغه هیڅ نه وايی یا هیڅ نسي کولای مګر هر څه الله تعالى ته پریزدی . نو خبردار او سه چې الله تعالى یې هم ژر یا وروسته بدله درڅخه اخلى .

الهي رحمت

د ابن سینا څخه یې و پوبنتل چې ژوند څنګه درباندی تیریزی ؟

ده ورته وویل چې د ګناه کاری سره سره د الله تعالی دومره نعمتونه راباندی اوري چې نه پوهیزم د الله تعالی شکر د څه له رویه ادا کرم ، آیا د نعمتونو پر دیروالي یې او که د ګناهونو پر تیروالي یې ؟

ستر احسان

که یو چا ته داسی جمله و وايی یا داسی خبره وکړي چې له امله یې هغه شخص الله تعالی ته یو څه ورنېودی سی او بدی یې یو څه لپ سی ، نو په نن عصر کی دا یوه ستړه نیکی ده چې د هر چانه په نصیب کیږی .

څومره آسانه ! بس یوه پاکه اراده غواړی .

ترخه حقایق :

که یو چا د بل په صداقت کی شک کاوه نو دا دروااغجن دی ، که نه صادق دی ؟

که یو چا په مجلس کی په هره موضوع کی ځان هرکاره او پوه باله نو جاہل دی ، که نه عالم دی ؟

که یو چا پر بل دیره بد ګومانی کوله نو په زړه تور دی ، که نه په زړه پاک دی .

همدا زموږ د ټولنۍ یو څو ترخه حقایق دی . ترخه حقایق :

که یو چا د بل په صداقت کی شک کاوه نو دا درواغجن دی ، که نه صادق دی ؟

که یو چا په مجلس کی په هره موضوع کی خان هرکاره او پوه باله نو جاهل دی ، که نه عالم دی ؟

که یو چا پر بل بیره بد گوماني کوله نو په زره تور دی ، که نه په زره پاک دی .

همدا زموږ د ټولنۍ یو څو ترخه حقایق دی .

د زره پاک او سکون :

پیغمبر عليه السلام فرمایی : هر وخت چي دي اراده وکړه چي د یو چا عیب بیان کړي ، نو خپل عیبونه در په یاد کړه .

د علم انفلاق

د یو عارف څخه یې و پوبنتل چي علم کله ماتېږي او کمېږي ؟

ول کله چي ملنګ یا درویش فقر وکړي ، شاعر غرض او مرض ولري ، ملا تاجر او کاروباري سی ، پوه او عالم د دنيا شوقي سی نو دا هغه وخت دی چي علم به تجزيه کېږي !

له غمه بې غمى :

رسول الله صلی الله عليه وسلم چي به کله د یو غم یا مصیبت سره مخامنځ سو نو نفل لمونځ به یې کاوه . (رواه احمد او ابو داود)

نو راځی چي موبز هم د غم غلطولو دغه بهترینه طریقه خپله کړو.

متوجه او سه :

که خپل نفس د خیر په کارونو کی لڳیا نکړي ، نو هغه به دی ضرور د شر په کارونو کی بوخت کړي .

له مرګه ویره

اصلی او واقعی مسلمان هیڅکله د مرګ له یاده نه بیریزوی ، دا ټکه چې مرګ حق دی او د حق منل پر هر مسلمان فرض دی . او بل دا چې یو مؤمن ټکه د مرګ له یاده نه بیریزوی چې اسلامي اركان او فرایض یې پر ټای کړي وی .

خو د دی بر عکس د مرګ له یاده هغه کسان بیریزوی چې اسلام یې خورا لږ او یا هیڅ نه وی عملی کړي ، نو د غسی انسان د خپلو ګناهونو له امله د مرګ له یاده بیریزوی .

د مځکی د سطحی او بطن فرق

عجبیه دنیا ده . په ژوند کی د ټولو انسانانو نومونه او لباسونه بیل بیل وی . یو شتمن وی بل غریب ، یو بی مقامه وی بل لوی مقامه ؛ یو انجینیر وی بل ډاکټر ؛ یو استاد وی بل شاگرد ؛ یو سوداګر وی بل سوالګر.....

خو تر مړینی وروسته د ټولو یو نوم وی : مَيَتْ (یعنی مړئ) یا جنازه !

د ټولو یو ډول ټبر وی ، د ټولو یو ډول کفن وی ، د ټولو یو ډول لحد
وی هغه که شاه دی یا گدا !

په ربنتیا هم تر مخکی لوړ او تر مخکی لاندی یوه او بله دنیا ده ،
خو واتن یې فقط یو نیم متر دی !

فاني ژوند

حضرت علی (رض) فرمایلی دی چې ژوند فقط دوی ورځی دی . یوه
ورڅ ستا په ګته او بله یې ستا په زیان ده .

نو په هغه ورڅ چې ستا په ګته ده « غرور » مه کوه او په هغه ورڅ
چې ستا په زیان ده « صبر » کوه .

په ربنتیا چې د بریالیتوب عملی نسخه ده !

د ناپوهانو حق

متل دی چې د عقل وبری او د پیسو مور نسته . علما وايی چې پر
مور ناپوهان دری حقوقه لري :

لومړی - صبر او زغم : د هغوي هر ډول ناوره چلنډ به زغمئ او
تحمل به کوي .

دوهم - شفقت او مهرباني : که د هفوی څخه کوم غلط او نام کار ووینې نو د کرکي پر ځای به شفقت پر کوي .

درپیم - لارښوونه او متوجه کول : د هفوی درپیم حق دا دی چې سمه لارښوونه به ورته کوي ، خیر دی که هفوی یې منی یانه .

هو ، که موږ او تاسو دا مجربه نسخه د هری ورځی تلن لاره وګرځوو ، یعنی د ناپوهانو حق ادا کړو ، نو دنیا او عقبا به مو ځلانده وي .

ودرېروه او شاته وګوره !

د غلطیو په منلو ، زیره سَمَولو او گناه پریښودلو کی ځنډ مه کوه ، ځکه لاره چې څومره او بردیزی راستېدل هغومره ګرانیزی .

خورا مهم تجارت

کله چې د دنیا د مفلیسى څخه په تنګ راسي او د رزق دروازي درته وټرل سی نو د الله تعالی سره تجارت وکړه ، یعنی صدقه ورکړه .
امتحان یې کړه !

ته به ووایی چې هیڅ نلرم ، څه شی صدقه کرم؟! داسی نه ده ، بنه خبره هم صدقه ده ، بنه عمل هم صدقه ده ، مرسته هم صدقه ده ، هڅونه هم صدقه ده ، موسکا هم صدقه ده....

عواطف

کله چی گناه کار انسان وژدل ، نو پوه سه چی خپل پیغام یې تر الله تعالیٰ پوری ورساوه .

مګر کله چی د چا په سترکو کی قحطی راغله نو پوه سه چی زده یې سخت سوی دی . ظالم دی ، تری گوبنې سه او احتیاط ورسه کوه !

عقیده او حقیقت

يو عالم ويلی دي : عقیده کيدای سی چی زما عقیده وي ، ستا عقیده وي ، د فلانی عقیده وي ؟

خو حقیقت نسي کيدای چی زما حقیقت وي يا ستا يا د فلانی حقیقت وي .

حقیقت اصلأ د هیچا مربوط نه دی بلکی آزاد او د تولو دی .

له همدي امله خلک تل د عقیدي په سر جنگپزی نه د حقیقت په سر !

ازلي دبمن

بنایی حینی کسان امریکا ، برتانیه ، روسیه ، اسراییل..... د بشر تر ټولو ستر دبمنان وبولی . خو دوی یوازی د انسان دا دنیا خرابولی سی . اصلی دبمن بل دی چی تر دوی پیر خطرناک دی . هغه کولای سی چی د انسان دنیا او آخرت دواړه خراب کړی .

دغه ستر او خطرناک دېنمن « ابليس » نومېرى چى لقب يى « شيطان » دى . دئ تر تولۇ سترى وسلى او تجهيزات لرى . آن يوه ثانىيە هم د انسان سره له جنگە نه بېكارە كېزى .

نو زموږ جنگ د دغه لعین دېنمن سره فرض دى .

الحمدُ للهِ كتاب پاي ته ورسپد

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library